

Ο ΚΑΛΥΣ

ΤΟΥ

ΡΟΔΟΥ.

Θωπευόμενος ὑπὸ τῆς ἐθιμικῆς αὔρας, ὑγρὸς ἐκ τῶν ρανιδῶν τῆς δρόσου, ἐφ' ὧν ὁ ἥλιος διὰ τῶν ζωογόνων ἀκτίνων του σχηματίζει πολυχρόους ἱριδας, ἀνοίγεται ἤδη εἰς τὴν πνοὴν τοῦ θίς ο ὠραῖος κάλυξ τοῦ ρόδου, ἵνα ἀκολούθως παραδοθῇ εἰς τοὺς ἔρωτάς του, ἡ χρησιμεύσῃ ἱσως μυστικῇ εἰκὼν τῆς ἐνώσεως δύο καρδιῶν, ἡ διδάξῃ τὸ εὐγενὲς ἐκείνο πλάσμα ὅπερ ὁ Δημιουργὸς ἐδωρήσατο τῷ ἀνθρώπῳ ἵνα ἀποκαταστήσῃ αὐτὸν εὐτυχῇ, νὰ γίνῃ ἀφελὲς καὶ ὠραῖον ὡς αὐτός.

Ὁραῖος ὡς ἡ σφραγὶς ἦν διαχαράττει τὸ πρῶτον τοῦ ἔρωτος εἶλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀθώας τινὸς καλλονῆς, μὲ ὁποῖον ἄνθος δύναται νὰ παραβληθῇ; Ἡμικρυμμένος εἰς τὰ μήπω ἀνοιχθέντα φύλλα του ὡς ἡ ἐρωμένη ἥτις παραδίδεται εἰς τὰς ἀγκάλας ταῦ προσφιλοῦς αὐτῆς, ἐστεμμένος ὑπὸ τῶν τρεμουσῶν ρανιδῶν τῆς δρόσου, τῶν ἀσπαρμῶν τούτων εὖς ἡ φύσις ἀποτιθῇ εἰς τοὺς κόλπους του.

Ὡ πόσον φθονῶ τὴν τύχην του!

Χαῖρε, θεσπέσιε κάλυξ! ἐπὶ σὲ ἡ φύσις μειδᾷ, οὐ εἶσαι τὸ ὠραιότερον αὐτῆς κόσμημα. Ἰδὲ πῶς ὁ ἥλιος ἀποπειρᾶται νὰ σὲ φθάσῃ, εἰσδύων εἰς τὸ πυκνὸν τῆς πληθούς τῶν φύλλων σου διὰ τῶν ὠραιότερων καὶ ποικιλοτέρων χρωμάτων, ἅτινα δύνανται νὰ παραγάγῳσιν αἱ εὐεργετ καὶ αὐτοῦ ἀκτίνες! Χαῖρε, θεῖε κάλυξ! αὐτὸς εἶναι διὰ σὲ ὁ καιρὸς τῶν ἐρώτων. Ἰσως αὔριον... ἰσως αὔριον δὲν θὰ ὑπάρχῃς πλέον. Ὁ βίος σου διαρκεῖ ἐπὶ μίαν καὶ μόνην ἡμέραν, ἀλλ' ἡμέραν ἔρωτος. Ἀχ! πόσον φθονῶ τὴν τύχην σου!

Ὅποια θαυμάσιος διδαχὴ διὰ τὴν ἀνθρωπίνον καρδίαν ἐγκρίεται εἰς ἓν ἄνθος!

Δυστυχὲς ἄνθος!

Ἦσο ὠραῖον κατὰ τὸ λουκυγῆς εἶε αἱ ρανίδες τῆς δρόσου, ὥς ὁ ἥλιος ἐξωγράφει διὰ τῶν χρωμάτων τῆς ἱριδος, σὲ

καθωράτizon, σὺ δὲ εὐγνώμον ὑπεμειδίας αὐτῷ, ἡ δὲ δρόσος ἐν τῇ σκιᾷ τῶν φύλλων σου κρυπτομένη σὲ διετῆρει νωπὸν, ὥς τὴν αὔραν τοῦ Ἀπριλίου. Δυστυχὲς ἄνθος!

Σὲ ἡγάπησαν οἱ ζέφυροι, σὲ ἡσπάζοντο, ἀλλὰ σὺ ταλαντευόμενον εἰς τὴν πνοὴν των, διέχεες περὶ σὲ ζέφανον ἡδυτάτης εὐωδίας. Δυστυχὲς ἄνθος!

Ἐγυήτευσας τοὺς ἀνθρώπους, ὅτινες σὲ ἔδρεψαν τὴν αὐτὴν τῆς ἐμφανίσεώς σου πρωΐαν, σοὶ ἀπέβαλον τὰ φύλλα δι' ὧν ἐκοσμεῖσο, σοὶ ἀφῆρσαν τὰς ἀκάνθους, τὴν μόνην ἰσχὺν καὶ προσασίαν σου, καὶ τότε ἀπώλεσας ὅλα σου τὰ θάλαττα. ἐμαράνθης, καὶ μετὰ σὺ ἐμαράνθησαν τὰ ὑπερήφανα φύλλα σου. ἐκεῖνοι τότε σὲ ἐγκατέλιπον, καὶ ἐγκαταλείμμενον οὐχὶ εἰς τὸ ἰδικόν σου, ἀλλ' εἰς ξένον ἔδαφος ἀπεξῆράνθης. Δυστυχὲς ἄνθος!

Ἀεὶ τὸν τῶν γυναικῶν ὁμοίωμα! πόσον ἑμιάζεις μὲ αὐτὰς κατὰ τὸ ἐπαγωγὸν τῆς καλλονῆς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς δυστυχίας. Δυστυχὲς ἄνθος!!

(Ἐκ τοῦ ἱταλικοῦ).

I. Σ. ΜΑΝΕΣΣΗΣ.

ΕΓΧΩΡΙΑ ΑΣΤΕΙΑ.

Κατ' αὐτὰς νέος τις ἐπιθυμῶν νὰ ἐκδώσῃ φυλλάδιόν τι ἐκ δύο τυπογραφικῶν φύλλων συγκείμενον, ὡς εἶχεν ἀναγγεῖλει, μετέβη πρὸς τινι τῶν ἐνταῦτα τυπογράφων πρὸς ἐκτύπωσιν τοῦ ἔργου του.—Ἀλλὰ τὸ πόνημά σας, κύριε, δὲν θὰ καταλάβῃ περισσότερον τῶν εἰκοσι ἑπτὰ σελίδων, εἶπεν οὗτος ἐξετάζων τὸ χειρόγραφον.—Καὶ τί ἐννοεῖτε μὲ τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ ἕτερος.—Ἐννοῶ, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος, ὅτι θὰ ἔχωμὲν κενὰς ὅσας σελίδας τ' ὀλιγώτερον.—Ἐξαίρετα, προσέθηκεν ὁ νεκρὸς συγγραφεὺς, μένει ὅσον μᾶς ἀναγκαιοὶ διὰ τὰ παροράματα.

Μέθυσός τις συνωδεύετο προχθὲς ὑπὸ δύο φίλων εἰς τὴν οἰκίαν του· ἰδὼν δὲ